

Bruksela, 12 lipca 2023 r.
(OR. en)

11594/23

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2023/0278(NLE)

PECHE 285

WNIOSEK

Od: Sekretarz generalna Komisji Europejskiej (podpisała dyrektor Martine DEPREZ)

Data otrzymania: 11 lipca 2023 r.

Do: Thérèse BLANCHET, sekretarz generalna Rady Unii Europejskiej

Nr dok. Kom.: COM(2023) 425 final

Dotyczy: Wniosek dotyczący DECYZJI RADY w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej na dorocznej Konferencji Stron Konwencji o ochronie i zarządzaniu zasobami młotą w centralnej części Morza Beringa, i uchylająca decyzję (UE) 2019/866

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2023) 425 final.

Zał.: COM(2023) 425 final

Bruksela, dnia 11.7.2023 r.
COM(2023) 425 final

2023/0278 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej na dorocznej Konferencji Stron Konwencji o ochronie i zarządzaniu zasobami mintaja w centralnej części Morza Beringa, i uchylająca decyzję (UE) 2019/866

UZASADNIENIE

1. PRZEDMIOT WNIOSKU

Niniejszy wniosek dotyczy decyzji określającej stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej na posiedzeniach dorocznej Konferencji Stron Konwencji o ochronie i zarządzaniu zasobami mintaja w centralnej części Morza Beringa w latach 2024–2028 w związku z przewidywanym przyjęciem środków ochrony i zarządzania.

2. KONTEKST WNIOSKU

2.1. Konwencja o ochronie i zarządzaniu zasobami mintaja w centralnej części Morza Beringa

Konwencja o ochronie i zarządzaniu zasobami mintaja w centralnej części Morza Beringa („konwencja w sprawie Morza Beringa”) ma na celu, poprzez ustanowienie dorocznej Konferencji Stron konwencji, zapewnienie długotrwałej ochrony i zrównoważonego wykorzystywania zasobów mintaja na obszarze objętym konwencją. Konwencja weszła w życie w dniu 8 grudnia 1995 r.

Rzeczpospolita Polska jest umawiającą się stroną konwencji w sprawie Morza Beringa. UE nie jest stroną konwencji. Zgodnie z art. 6 ust. 9 Aktu przystąpienia¹ umowami w sprawie połowów, które państwa członkowskie zawarły z państwami niebędącymi członkami UE, ma zarządzać UE, która wdraża wszelkie decyzje przyjęte na mocy wspomnianych umów.

Decyzją Rady 7277/16 z dnia 11 kwietnia 2016 r. upoważniono Polskę do wynegocjowania, w interesie UE, zmiany konwencji w sprawie Morza Beringa, aby UE mogła stać się umawiającą się stroną. W październiku 2016 r. Polska zaproponowała taką zmianę depozytariuszowi konwencji w sprawie Morza Beringa. Odnośne negocjacje nadal nie zostały zakończone. Decyzją Rady (UE) 2023/575 z dnia 9 marca 2023 r. upoważniono Polskę do ratyfikowania, w interesie Unii Europejskiej, zmiany konwencji w sprawie Morza Beringa, umożliwiającej Unii uzyskanie statusu strony tej konwencji. Zakłada się, że po zaakceptowaniu UE jako pełnoprawnej umawiającej się strony Polska zrezygnuje z członkostwa.

2.2. Doroczna konferencja stron

Doroczna Konferencja Stron jest organem ustanowionym przez konwencję w sprawie Morza Beringa, którego obowiązkiem jest zarządzanie zasobami mintaja i ich ochrona na obszarze objętym konwencją. Przyjmuje ona środki ochrony i zarządzania służące zapewnieniu długoterminowej ochrony i zrównoważonego użytkowania zasobów rybnych objętych jej kompetencją.

Jako członek dorocznej Konferencji Stron Polska ma prawo uczestnictwa i prawo głosu. Ponieważ UE nie jest stroną konwencji, a zakres konwencji w sprawie Morza Beringa wchodzi w zakres wyłącznych kompetencji UE, na dorocznej Konferencji Stron Komisja reprezentuje Polskę. Podczas dorocznej Konferencji Stron decyzje podejmowane są na ogół w drodze konsensusu.

¹ Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczpospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowacji oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz.U. L 236 z 23.9.2003, s. 33).

2.3. Decyzje dorocznej Konferencji Stron

Doroczna Konferencja Stron ma uprawnienia do przyjmowania środków w odniesieniu do połowów objętych jej kompetencją, a środki te są wiążące dla umawiających się stron.

Środki uzgodnione przez umawiające się strony wchodzi w życie niezwłocznie po powiadomieniu o nich umawiających się stron.

3. STANOWISKO, JAKIE NALEŻY ZAJĄĆ W IMIENIU UNII

Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu UE na corocznych posiedzeniach regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem (RFMO), ustala się obecnie w dwóch etapach. Decyzja Rady określa wytyczne i kierunki dotyczące stanowiska UE w perspektywie wieloletniej; podlega ono następnie dostosowaniu na potrzeby każdego dorocznego posiedzenia w drodze dokumentów roboczych służb Komisji, zatwierdzanych przez Radę.

W przypadku dorocznej Konferencji Stron podejście to wdrożono decyzją Rady (UE) 2019/866 z dnia 14 maja 2019 r., która określa stanowisko UE na forum konwencji w sprawie Morza Beringa na lata 2019–2023. Decyzja zawiera ogólne zasady i kierunki działań, ale uwzględnia również w możliwie największym stopniu specyfikę konwencji w sprawie Morza Beringa. Na wniosek państw członkowskich decyzja ustanawia dodatkowo standardową procedurę doprecyzowywania stanowiska UE z roku na rok.

W decyzji Rady (UE) 2019/866 przewidziano przegląd stanowiska UE przed corocznym posiedzeniem w 2024 r. W związku z tym niniejszy wniosek określa stanowisko UE na forum konwencji w sprawie Morza Beringa na lata 2024–2028, zastępując tym samym decyzję Rady (UE) 2019/866.

W decyzji Rady (UE) 2019/866 uwzględniono zasady i kierunki nowej wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb) ustanowione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013², jak również cele określone w komunikacie Komisji w sprawie zewnętrznego wymiaru wspólnej polityki rybołówstwa³. Stanowisko Unii dostosowano w niej ponadto do traktatu lizbońskiego.

Niniejszy przegląd uwzględnia, w odniesieniu do rybołówstwa, Europejski Zielony Ład, w szczególności strategię na rzecz bioróżnorodności⁴, strategię w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu⁵ i strategię „od pola do stołu”⁶. Uwzględniono w nim również strategię w dziedzinie tworzyw sztucznych⁷ oraz plan działania na rzecz eliminacji zanieczyszczeń⁸.

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22).

³ COM(2011) 424 z 13.7.2011.

⁴ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Unijna strategia na rzecz bioróżnorodności 2030. Przywracanie przyrody do naszego życia” (COM(2020) 380).

⁵ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Budując Europę odporną na zmianę klimatu – nowa Strategia w zakresie przystosowania do zmiany klimatu”, COM(2021) 82 final.

⁶ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Strategia »od pola do stołu« na rzecz sprawiedliwego, zdrowego i przyjaznego dla środowiska systemu żywnościowego” (COM(2020) 381).

⁷ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Europejska strategia na rzecz tworzyw sztucznych w gospodarce o obiegu zamkniętym”, COM(2018) 28 final.

Uwzględniono w nim też wspólny komunikat w sprawie międzynarodowego zarządzania oceanami⁹.

4. PODSTAWA PRAWNA

4.1. Proceduralna podstawa prawna

4.1.1. Zasady

Art. 218 ust. 9 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) przewiduje decyzje ustalające „stanowiska, które mają być zajęte w imieniu UE w ramach organu utworzonego przez umowę, gdy organ ten ma przyjąć akty mające skutki prawne, z wyjątkiem aktów uzupełniających lub zmieniających ramy instytucjonalne umowy”.

Pojęcie „aktów mających skutki prawne” obejmuje akty mające skutki prawne na mocy przepisów prawa międzynarodowego regulujących dany organ oraz instrumenty, które nie mają mocy wiążącej na mocy prawa międzynarodowego, ale „mogą w sposób decydujący wywrzeć wpływ na treść przepisów przyjętych przez prawodawcę Unii”¹⁰.

4.1.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Doroczna Konferencja Stron jest organem utworzonym na mocy porozumienia, a mianowicie konwencji w sprawie Morza Beringa.

Akty, które ma przyjąć doroczna Konferencja Stron, to akty mające skutki prawne. Akty te będą wiążące na mocy prawa międzynarodowego zgodnie z konwencją w sprawie Morza Beringa i mogą mieć decydujący wpływ na treść przepisów unijnych, w tym na:

- rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 ustanawiające wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania¹¹;
- rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa¹²; oraz
- rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2403 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie zrównoważonego zarządzania zewnętrznymi flotami rybackimi¹³.

Planowane akty nie uzupełniają ani nie zmieniają ram instytucjonalnych konwencji w sprawie Morza Beringa.

W związku z tym proceduralną podstawą prawną proponowanej decyzji jest art. 218 ust. 9 TFUE.

⁸ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Droga do zdrowej planety dla wszystkich – Plan działania UE na rzecz eliminacji zanieczyszczeń wody, powietrza i gleby” (COM(2021) 400 final).

⁹ Wspólny komunikat do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Wyznaczenie kierunku działań na rzecz zrównoważonej niebieskiej planety”, JOIN(2022) 28 final.

¹⁰ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 7 października 2014 r. w sprawie C-399/12 *Niemcy przeciwko Radzie*, ECLI:EU:C:2014:2258, pkt 61–64.

¹¹ Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 1.

¹² Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 1.

¹³ Dz.U. L 347 z 28.12.2017, s. 81.

4.2. Materialna podstawa prawna

4.2.1. Zasady

Materialna podstawa prawna decyzji na podstawie art. 218 ust. 9 TFUE zależy przede wszystkim od celu i treści planowanego aktu, którego dotyczy stanowisko, jakie należy zająć w imieniu UE. Jeżeli akt ten ma dwojaki cel lub dwa elementy składowe, a jeden z tych celów lub elementów da się określić jako główny, zaś drugi ma jedynie charakter pomocniczy, decyzja przyjęta na mocy art. 218 ust. 9 TFUE musi mieć jedną materialną podstawę prawną, tj. tę podstawę, której wymaga główny lub dominujący cel lub element składowy.

4.2.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Główny cel i treść planowanego aktu prawnego odnoszą się do rybołówstwa. Rozporządzenie (UE) nr 1380/2013 stanowi akt prawny określający zasady, które stanowisko to ma odzwierciedlać.

Materialną podstawą prawną proponowanej decyzji jest zatem art. 43 ust. 2 TFUE. Decyzja ta zastąpi decyzję Rady (UE) 2019/866.

4.3. Podsumowanie

Podstawą prawną proponowanej decyzji powinien być art. 43 ust. 2 TFUE, w związku z art. 218 ust. 9 TFUE.

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej na dorocznej Konferencji Stron Konwencji o ochronie i zarządzaniu zasobami mintaja w centralnej części Morza Beringa, i uchylająca decyzję (UE) 2019/866

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2 w związku z jego art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rzeczpospolita Polska jest umawiającą się stroną Konwencji o ochronie i zarządzaniu zasobami mintaja w centralnej części Morza Beringa („konwencja w sprawie Morza Beringa”). Unia nie jest stroną konwencji. Zgodnie z art. 6 ust. 9 Aktu przystąpienia¹ umowami w sprawie połowów zawartymi przez państwa członkowskie z państwami trzecimi zarządza Unia, która powinna wdrażać wszelkie decyzje przyjęte na mocy konwencji w sprawie Morza Beringa.
- (2) Decyzją Rady 7277/16 z dnia 11 kwietnia 2016 r. upoważniono Rzeczpospolitą Polską do wynegocjowania, w interesie Unii, zmiany konwencji w sprawie Morza Beringa, aby Unia mogła stać się stroną tej konwencji. W październiku 2016 r. Polska zaproponowała taką zmianę konwencji w sprawie Morza Beringa jej depozytariuszowi.
- (3) Decyzją Rady (UE) 2023/575 z dnia 9 marca 2023 r. upoważniono Polskę do ratyfikowania, w interesie Unii Europejskiej, zmiany konwencji w sprawie Morza Beringa, umożliwiającej Unii uzyskanie statusu strony tej konwencji². Zakłada się, że po zaakceptowaniu Unii jako pełnoprawnej strony konwencji w sprawie Morza Beringa Rzeczpospolita Polska zrezygnuje z członkostwa w konwencji.
- (4) Doroczna konferencja stron konwencji w sprawie Morza Beringa („doroczna Konferencja Stron”) jest odpowiedzialna za zarządzanie zasobami mintaja i ich ochronę na obszarze objętym konwencją. Środki te mogą stać się wiążące dla Unii.
- (5) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013³ stanowi, że Unia ma zapewnić, by działalność w zakresie połowów i akwakultury była

¹ Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczpospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowacji oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz.U. L 236 z 23.9.2003, s. 33).

² Decyzja Rady (UE) 2023/575 z dnia 9 marca 2023 r. w sprawie upoważnienia Polski do ratyfikowania, w interesie Unii Europejskiej, zmiany Konwencji o ochronie i zarządzaniu zasobami mintaja w centralnej części Morza Beringa (Dz.U. L 75 z 14.3.2023, s. 15).

³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i

zrównoważona środowiskowo w perspektywie długoterminowej oraz zarządzana w sposób spójny z celami w zakresie osiągnięcia korzyści ekonomicznych, społecznych i w dziedzinie zatrudnienia oraz przyczyniania się do dostępności dostaw żywności. Rozporządzenie stanowi również, że Unia ma stosować podejście ostrożnościowe do zarządzania rybołówstwem i dążyć do zapewnienia, by eksploatacja żywych zasobów morza umożliwiała odbudowę populacji poławianych gatunków i utrzymywanie ich powyżej poziomów pozwalających uzyskać maksymalny podtrzymywalny połów. Rozporządzenie stanowi także, że Unia ma stosować środki zarządzania i ochrony oparte na najlepszych dostępnych opiniach naukowych, wspierać rozwój doradztwa naukowego i wiedzy, stopniowo eliminować odrzuty, propagować metody połowów, które przyczyniają się do bardziej selektywnych połowów, oraz eliminować i ograniczać w miarę możliwości przypadkowe połowy, dążyć do prowadzenia połowów o niskim stopniu oddziaływania na ekosystem morski i zasoby rybne. Ponadto rozporządzenie (UE) nr 1380/2013 wyraźnie stanowi, że Unia ma kierować się tymi celami i zasadami w ramach zewnętrznych stosunków w zakresie rybołówstwa.

- (6) Zgodnie ze strategią na rzecz bioróżnorodności⁴, strategią w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu⁵ i strategią „od pola do stołu”⁶ ochrona przyrody i odwrócenie degradacji ekosystemów są konieczne. Zagrożenia wynikające ze zmiany klimatu i utraty różnorodności biologicznej nie mogą zagrażać dostępności towarów i usług, które zdrowe ekosystemy morskie zapewniają rybakom, społecznościom nadbrzeżnym i całej ludzkości.
- (7) Strategia w dziedzinie tworzyw sztucznych⁷ odnosi się do konkretnych środków służących ograniczeniu zanieczyszczenia mórz tworzywami sztucznymi, jak również gubienia lub porzucania narzędzi połowowych na morzu. Celem planu działania na rzecz eliminacji zanieczyszczeń⁸ jest ponadto ograniczenie o 50 % ilości odpadów z tworzyw sztucznych w morzu oraz o 30 % ilości mikrodrobin plastiku uwalnianych do środowiska.
- (8) Zgodnie ze wspólnym komunikatem w sprawie międzynarodowego zarządzania oceanami⁹ ochrona mórz i oceanów oraz ochrona ich różnorodności biologicznej są kluczowymi priorytetami działań zewnętrznych UE. UE jest najważniejszym podmiotem w regionalnych organizacjach ds. zarządzania rybołówstwem (RFMO)

(WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22).

⁴ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Unijna strategia na rzecz bioróżnorodności 2030. Przywracanie przyrody do naszego życia” (COM(2020) 380).

⁵ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Budując Europę odporną na zmianę klimatu – nowa Strategia w zakresie przystosowania do zmiany klimatu”, COM(2021) 82 final.

⁶ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Strategia »od pola do stołu« na rzecz sprawiedliwego, zdrowego i przyjaznego dla środowiska systemu żywnościowego” (COM(2020) 381).

⁷ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Europejska strategia na rzecz tworzyw sztucznych w gospodarce o obiegu zamkniętym”, COM(2018) 28 final.

⁸ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Droga do zdrowej planety dla wszystkich – Plan działania UE na rzecz eliminacji zanieczyszczeń wody, powietrza i gleby” (COM(2021) 400 final).

⁹ Wspólny komunikat do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Wyznaczenie kierunku działań na rzecz zrównoważonej niebieskiej planety”, JOIN(2022) 28 final.

i organach ds. rybołówstwa na całym świecie. Na tych forach UE propaguje zrównoważony rozwój zasobów rybnych i przejrzysty proces decyzyjny oparty na rzetelnych opiniach naukowych, rozwija badania naukowe i zwiększa poziom przestrzegania przepisów.

- (9) Należy ustalić stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii na dorocznych posiedzeniach konferencji stron konwencji w sprawie Morza Beringa w latach 2024–2028, ponieważ środki konwencji w sprawie Morza Beringa w zakresie ochrony i egzekwowania będą wiążące dla Unii i będą mieć decydujący wpływ na treść prawa Unii, a mianowicie na rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008¹⁰; rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009¹¹; i rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2403¹².
- (10) Zgodnie z obecną praktyką Komisja, jako zewnętrzny przedstawiciel Unii w odniesieniu do wyłącznych kompetencji Unii w dziedzinie rybołówstwa, reprezentuje Rzeczpospolitą Polską i Unię na dorocznej Konferencji Stron konwencji w sprawie Morza Beringa.
- (11) Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii na dorocznych posiedzeniach Konferencji Stron konwencji w sprawie Morza Beringa, jest obecnie określone w decyzji Rady (UE) 2019/866¹³. Należy uchylić tę decyzję i ustanowić nową decyzję na lata 2024–2028.
- (12) W związku ze zmianami zachodzącymi w zasobach rybnych na obszarze objętym konwencją w sprawie Morza Beringa oraz związaną z tym koniecznością ustalenia stanowiska Unii, które uwzględni te zmiany, w tym nowe informacje naukowe i inne istotne informacje przedstawione przed corocznymi posiedzeniami Konferencji Stron lub w ich trakcie, należy ustanowić procedury na potrzeby corocznego doprecyzowywania stanowiska Unii na lata 2024–2028. Stanowisko to powinno być zgodne z zasadą lojalnej współpracy między instytucjami Unii zapisaną w art. 13 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej.

¹⁰ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 z dnia 29 września 2008 r. ustanawiające wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1936/2001 i (WE) nr 601/2004 oraz uchylające rozporządzenia (WE) nr 1093/94 i (WE) nr 1447/1999 (Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 1).

¹¹ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające unijny system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 847/96, (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 811/2004, (WE) nr 768/2005, (WE) nr 2115/2005, (WE) nr 2166/2005, (WE) nr 388/2006, (WE) nr 509/2007, (WE) nr 676/2007, (WE) nr 1098/2007, (WE) nr 1300/2008, (WE) nr 1342/2008 i uchylające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1627/94 oraz (WE) nr 1966/2006 (Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 1).

¹² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2403 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie zrównoważonego zarządzania zewnętrznymi flotami rybackimi oraz uchylenia rozporządzenia Rady (WE) nr 1006/2008 (Dz.U. L 347 z 28.12.2017, s. 81).

¹³ Decyzja Rady (UE) 2019/866 z dnia 14 maja 2019 r. dotycząca stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej na dorocznej Konferencji Stron Konwencji o ochronie i zarządzaniu zasobami mintaja w centralnej części Morza Beringa, i uchylająca decyzję z dnia 12 czerwca 2017 r. określającą stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii na tej dorocznej konferencji (Dz.U. L 140 z 28.5.2019, s. 66).

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii na posiedzeniach dorocznej Konferencji Stron konwencji w sprawie Morza Beringa, określono w załączniku I do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Coroczne doprecyzowanie stanowiska Unii, jakie należy zająć na posiedzeniach dorocznej Konferencji Stron konwencji w sprawie Morza Beringa, odbywa się zgodnie z załącznikiem II.

Artykuł 3

Stanowisko Unii określone w załączniku I podlega ocenie i, w stosownych przypadkach, przeglądowi, których dokonuje Rada na wniosek Komisji, najpóźniej do dnia Konferencji Stron konwencji w sprawie Morza Beringa w 2029 r.

Artykuł 4

Decyzja (UE) 2019/866 traci moc.

Artykuł 5

1. Bez uszczerbku dla prerogatyw Komisji w zakresie zewnętrznej reprezentacji Unii, niniejsza decyzja skierowana jest do Rzeczypospolitej Polskiej do czasu przystąpienia Unii do konwencji w sprawie Morza Beringa.
2. Po przystąpieniu Unii do konwencji w sprawie Morza Beringa niniejsza decyzja będzie skierowana do Komisji, która będzie reprezentować Unię na posiedzeniach dorocznej Konferencji Stron konwencji w sprawie Morza Beringa.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*